

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΠΛΑΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Άγιε Πατέρα*¹, παρόλο που σας μιλάω τώρα, σας μιλάω για πάντα. Σας μιλάω από το κάτω μέρος όπου ζω με εκείνη και με τούτη τη ζωή, ώστε δεν ξέρω πού είμαι. Σας μιλάω από το σπίτι των τρελών που με βάλανε όσο ήμουν στην ζωή. Ούτε πού ήξερα ότι είμαι στο τρελλοκομείο, επειδή όλα ήταν φυσικά-σπίτι και παράθυρα είχε, όμως δύστροπα. Όταν στον κόσμο άλλαξα, η παράνοια συνεχίστηκε στο κεφάλι μου, στο οποίο ύπηρξε γενικό χάος. Είμαι σε ένα τρελλοκομείο, αλλά δεν είμαι τρελλή. Μπορώ να πω ότι σ' αυτόν τον κόσμο μου είναι καλύτερα παρά στον δικό σας εκεί. Αλλά η μνήμη με πρόδωσε, έτσι πού δεν ξέρω ποιά είμαι και ποιανού είμαι. Δεν ξέρω αν είμαι γεννημένη σαν καθολική ή με έχουν μετατραπεί σε καθολική, τότε πού ήταν επιστροφή έλληνο-ανατολίτικους στην πίστη των πατέρων τους. Όταν τους μην ενωμένους περνούσαν στον καθολισμό στον οποίο μπορούν να βρουν αιώνια σωτηρία. Δεν ξέρω αν είμαι Κροάτισσα στο σώμα της Σέρβας ή το αντίστροφο, ούτε το ποιανού όνομα κουβαλάω, δικό μου ή το βαφτιστικό.

Το όνομα είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, παρ' ούσα είμαι ως Δομπρίλα Μαρτίνοβιτς, δασκάλα η οποία εργάστηκε στην Εθνική Συνταγματική Σχολή στην οποία πηγαίνανε τα παιδιά των καθολικών και τα παιδιά έλληνο-ανατολικού θρησκευάματος. Η Εθνική Σχολή βρισκόταν στον Σάργκοβατς, στην περιοχή Μπάνια Λούκα, η οποία, τότε πού δημιουργήθηκε το Ανεξάρτητο Κράτος Κροατία, θα έπρεπε να ήταν προτεύουσα του και να ονομάζεται Άντιγκραντ. Μερικοί θα προσπαθήσουν να σας πείσουν ότι είναι η πόλη του Άντε, αλλά αυτό δεν είναι η αλήθεια. Εγώ σας το επιβεβαιώνω από το κεφάλι μου, από το ήμερο τρελλοκομείο.

Η Ιστορία είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, εκείνο το καιρό σ' αυτό το νέο φτιαγμένο κράτος, εκεί κανένας άλλος εκτός από τους Κροάτες δεν μπορούσε να ζει. Όποιος δεν ήθελε να επισταυροθεί, Ουστάσι ήξεραν τι να κάνουν μ' αυτόν. Τότε δεν ήταν αμαρτία ούτε να σκοτώσεις ένα μικρό παιδί επτά ετών εάν αυτό ενοχλούσε την προόδο των Ουστάσι. Τα έλληνο-ανατολίτικα παιδιά, βλάχοι, αυτοί τους ενοχλούσαν.

Ετσι, πως είναι grece ides, nula fides, έτσι πως η ελληνική θρησκεία δεν είναι καμμία θρησκεία, έπρεπε αυτούς τους έλληνο-καθολικούς απογόνους να τους αποκαθαρίσουν με την σιδερένια σκούπα από την Εθνική Συνταγματική Σχολή στο Σάργκοβατς, όπου εγώ δυστυχώς εργάστηκα σαν δασκάλα. Και η εκκλησία σας με στόχο δημιουργίας Civitas Dei, την σιδερένια σκούπα εγκρίθηκε, με την δική σας χάρη, σ' αυτούς οι οποίοι στον πατριωτικό έργο μερικές φορές υπερβαίνουν τα στενά όρια της θρησκευτικής ηθικής και δεοντολογίας, να τους δώσει συγχώρεση.

Η συγχώρεση είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, εφτά Φεβρουαρίου με το γεωργιανό ημερολόγιο το 1942. μπήκαν στο σχολείο Ουστάσι, το Δεύτερο Σωματικό Τάγμα του Άντε Πάβελιτς, με τους επικεφαλής τον υπολοχαγό Γιόσιπ Μίσλοβ, αξιωματικό Νικόλα Ζέλιτς, και κάποιος πάστορας από το μοναστήρι Πετρίτσεβατς, όπου εσείς πρέπει τον καθολικό λαϊκό Ίβαν Μέρτς, ο οποίος φιλούσε την εκκλησία και τον Χριστό, ο οποίος πολεμούσε για την Αποστολική Καρέκλα, και σαν αετός έδειξε στην νεολαία της Κροατίας τον δρόμο για τον ήλιο, να ευλογηθείτε, δηλαδή να τον κάνετε να εκηρυχθεί άγιος. Άγιο, έτσι λέμε. Ε, αυτός κάποιος πάστορας από το

1 Πρόκειται για τον Πάπα Ιωάννη Παύλο ΙΙ, ο οποίος στις 22. Ιουνίου το 2003. ήρθε στην Μπάνια Λούκα για να κηρύξει, στην καθολική μονή του Πετρί τσεβατς, τον Ίβαν Μέρτς ευλογημένο στη γενέτειρά του. Να τον κηρύξει άγιο στον τόπο όπου, κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, στις 6. Φεβρουαρίου το 1942. έγινε συνάντηση, την οποία στρεφόταν ο μοναχός της μονής Βγιέκοσλαβ Φιλίποβιτς, όπου βγήκε η απόφαση να γίνει την επόμενη ημέρα εκτέλεση της σφαγής του σερβικού πληθυσμού στα προαστικά χωριά Δράκουλαςα, Μότικε και Σάργκοβατς, η οποία και έγινε, όταν σε μια μέρα σκοτώνονται, σφάζονται 2298 πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά της ορθοδοξίας.

μοναστήρι Πετρίτσεβατς είναι μοναχός Μίροσλαβ Φιλίποβιτς, όμως κάποιοι πιστεύουν ότι είναι μοναχός Τόμισλαβ Φιλίποβιτς, κάποιοι άλλοι ότι είναι μοναχός Βγιέκοσλαβ Φιλίποβιτς. Αλλά, όλες αυτές οι απόψεις δεν στέκουν, καθώς πρόκειται για τον έναν τον ίδιο Σατανά. Σατανά του οποίου ο Θεός όνομα εγκατέλειψε.

Ο Σατανάς είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, Σατανάς με ανάγκασε να πάρω το βιβλίο της τάξεις, και να διαχωρίσω τα έλληνο-ανατολικά παιδιά από τα καθολικά παιδιά, να διαχωρίσω τα παιδιά τα οποία αγαπούσα περισσότερο από τα μάτια μου με τα οποία βλέπω. Όταν τους διαχώρισα, πια δεν ήξερα τι είχε γίνει με αυτά τα παιδιά. Λένε ότι τσρνοκοσουλάσι (άντρες με μαύρα πουκάμισα-Ουστάσι), εγώ δεν το είδα, τους ανάγκασαν, με στόχο απόκτησης ολοκληρωμένης αγωγής των Ουστάσι, τα καθολικά παιδιά, ως ένα είδος μαθήματος, να παρακολουθούν μια λυπηρή παράσταση, για να παρατηρούν πώς οι γιοι της σκύλας σκοτώνουν συνομηλικούς τους, αλλά εγώ δεν ήξερα πώς τους σκότωναν, ούτε εάν σκότωσαν τους εαυτούς τους ή τους σκότωσαν. Και δεν ήξερα πού έγινε αυτό, είτε στην τάξη, στο διάδρομο, στις σκάλες, στο προαύλιο του σχολείου ή πάνω στις σελίδες του βιβλίου τους.

Θυμάμαι μόνο τα ευλογημένα τους μάτια, το βλέμμα το οποίο

ζητούσε να τους βοηθήσω, ενώ τα χέρια των δημίων άλλαζαν κάποια ρόπαλα, και εγώ δεν μπορούσα να τους βοηθήσω. Αυτή είναι η πιο τρομακτική εικόνα την οποία στην μνήμη μου από τον κόσμο σας πήρα, γιατί από πολύ καιρό δεν είμαι από αυτόν τον κόσμο.

Τι έγινε μετά, αυτό ούτε στο διήγημα δεν χωράει.

Αυτό που είναι εκτός του νού, αυτό δεν μπορεί να διηγηθεί.

Το διήγημα είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, τότε που μπήκαν τσρνοκοσουλάσι στο σχολείο ήταν άφθονος μήνας, μήνας Φεβρουάριος, και ένα μεγάλο χιόνι σκέπασε ολόκληρο τον κόσμο, μέχρι την μέση ήταν. Κανένας από αυτούς στο πρόσωπο τους δεν είχε κανένα από τα υπάρχοντα χρώματα. Αν ήξερα να ζωγραφίζω γελοιογραφίες, εγώ θα τους ζωγραφίζα σαν κατσαρίδες, αλλά δεν ξέρω. Ούτε να τους περιγράψω δεν ξέρω, δεν θα χωρούσαν στην περιγραφή. Ακόμα και οι λέξεις όπως απάνθρωποι, φουκαράδες, αλήτες ή βρωμιάρηδες δεν πιάνουν την έννοια τους.

Αυτό είναι τόσο λυπηρό.

Άγιε Πατέρα, τα λόγια είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Ήταν οπλισμένοι μέχρι τα δόντια, και όλοι εκτός από εκείνους που τους οδήγησαν, από την ομιλία έβγαλα αυτό το συμπέρασμα, από την Ερζεγοβίνη ήταν. Έπειτα κάποιοι έλεγαν ότι κανένας από αυτούς πυροβόλα όπλα δεν χρησιμοποίησε, για να μην φοβηθούν τα παιδιά. Δεν ξέρω για ποίο λόγο αργότερα πολλοί έλεγαν ότι τα μικρά παιδιά τα οποία μόλις είχαν ανοίξει τα μάτια τους, τους σκότωναν με το μαχαίρι το οποίο έλεγαν λόγχη, η λόγχη των Ουστάσι, με τα τσεκούρια, δίκρανα, με το ξιφολόγχη και πιο πολύ με την μεταλλική σφαίρα σε μία σανίδα που ονομαζόταν σέρβοχτυπ. Και έλεγαν ότι τους σκότωναν με τα αμβλύς αντικείμενα, για να μην ακουστεί. Εγώ δεν μπόρω να το επιβεβαιώσω. Εγώ μόνο θυμάμαι τα μάτια τους τα οποία ζητούσαν τη χάρη. Τα μάτια αυτά ποτέ δεν θα ξεχάσω. Τα μάτια στα οποία ήταν ο φόβος, κραυγή, τρόμος, θάνατος. Και ακόμη μια λεπτομέρεια θυμάμαι. Θυμάμαι ότι στον έναν από τους σφαγείς ενώ κρατούσε στο χέρι του σέρβοχτυπ, το αίμα έβαψε τα νύχια του και ότι ο άλλος πήδηξε ένα βήμα πίσω για να μην λερωθεί από το διασκορπισμένο παιδικό μυαλό από το κατεστραμμένο το κεφάλι, και ότι το χιόνι απορροφούσε παιδικές κραυγές. Τα υπόλοιπα δεν θυμάμαι.

Μόνο τα μάτια τους τα οποία στα όνειρα μου με επιδίωξαν, και μου φαινόταν να έχω χάσει τον νού μου.

Κανένα έγκλημα δεν μπορεί να είναι τόσο φρικτό με εκείνο που τον καθιστά.

Το έγκλημα είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, δεν είναι αλήθεια αυτό που στην εκτενή εκθέση του ιταλικός πρόξενος ανέφερε ότι στις 7 Φεβρουαρίου το 1942 στην Εθνική Συνταγματική Σχολή στον Σάργοβατς σκοτώθηκαν 56 Ορθόδοξα παιδιά ούτε αυτό που ακριβής Γερμανοί κατεγράψαν, ότι σκοτώθηκαν 53 παιδιά. Να με καταλάβετε, στην κατάσταση στην οποία βρίσκομαι δεν μπορώ με τα θύματα να κάνω προσφορά. Οι Γερμανοί θα είχαν δίκιο αν η Κουρούζοβιτς Ντραγίτσα αυτή την ημέρα είχε έρθει στο σχολείο, αλλά δεν ήρθε. Αυτή, εκείνη

την ημέρα έφυγε στην θεία της στο Μπόρικ, και δεν την έσφαξαν. Σας επιβεβαιώνω από εκείνο το κόσμο γιατί κανένα εγκόσμια αντιπαροχή δεν με υποχρεώνει να μην πω την αλήθεια.

Τα Μαθηματικά είναι ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, όταν βίωσα την τιμή να τρελλαθώ τα πάντα είχαν τελειώσει. Αλλά δεν τρελλάθηκα εγώ επειδή δεν μπορούσα να κουβαλάω τις εικόνες οι οποίες συνεχώς καθρεφτιζόταν στο δάκρυ μου, που είδα σκηνές οι οποίες από τον άνθρωπο πλένουν όλο αυτό που είναι περαστικό και με μεγάλη ενέργεια εισηγούνται νόημα και μην νόημα της ζωής, αλλά τρελλάθηκα τότε όταν μετά από την σφαγή, τα ανθρώπινα απορρίματα με ανάγκασαν στο Κύριο κατάλογο, ο οποίος μετά μετατράπηκε σε αιματερό, δίπλα στο όνομα του κάθε σφαγμένου παιδιού να γράψω ότι πέθανε από φυσικά αίτια 7. Φεβρουαρίου 1942. Δεν μπορούσα να το επιτρέψω στον εαυτό μου, να με ταπεινώσουν τόσο, έτσι ώστε με το χέρι μου να καταγράψω στο κύριο κατάλογο ότι τα παιδιά πέθαναν από φυσικά αίτια. Για αυτό το μέρος εγώ ομολογώ τις αμαρτίες μου.

Στο όνομα του Χριστού και της Μαρίας προσεύχομαι για συγχώρεση.

Ο Υψηλότατος να με εγκρίνει.

Από τότε είμαι απαρηγόρητη. Από τότε δεν μπορώ να ηρεμήσω, και ποτέ δεν θα ησηχάσω, ούτε θα σωθώ.

Η απερισκεψία τιμωρία μου.

Γέννησε σε μένα μια ευαισθησία οι οποία στα κομμάτια με κατάστρεψε, έτσι που πλήρως απομακρύνθηκα από την τελειότητα μου. Σχετικά με το πώς τρελλάθηκα, γνωρίζω λίγα πράγματα. Μάλλον ότι έχει προηγηθεί δεν ήταν δυνατόν να ξεχάσω. Μέρα και νύχτα διαλυόμουν από τα νεύρα. Τα νεύρα μου ήταν τεταμένα, χτυπούσαν με τρόπο. Αισθανόμουν διάφορα, ακόμα και ως σκύλος. Να παρηγορήσω τον εαυτό μου, ονειρεύτηκα ότι είμαι ένα τίποτα αλλά ούτε αυτό δεν βοήθησε. Ξέρω ότι την στιγμή που το σώμα μου μπλέχτηκε στο νευρικό σύστημα, όταν κόλλησε σε χιλιάδες μπερδεμένες φλέβες, όταν άρχισα να αντισταθώ στην αναπνοή, όταν νόμιζα πώς όλα αυτά ακόμα δεν θα μπορούσα να επιβιώσω, ούτε και αυτό, ακριβώς ξέρω πώς ένιωσα τότε όταν με διακήρυξαν αλλόκοτη, και στην συνέχεια με έχτισαν στην απελπισία.

Είμαι τώρα από εκείνο τον κόσμο, στον τελικό μου κόσμο.

Ο άνθρωπος μπορεί να επιβιώσει τα πάντα εκτός από το θάνατο.

Ο θάνατος είναι ένα ψέμα, και ο Θεός είναι η αλήθεια.

Άγιε Πατέρα, επειδή εσείς ως προσκυνητής ταξιδεύετε σε όλο τον κόσμο, επειδή εσείς σαν ταξιδευτής παπάς ασχολήστε με το εμπόριο και την αγορά επιείχεια των αποθεμάτων και με την συγχώρεση αμαρτιών, μόνο κάποιος που έχει δει και τις δύο πλευρές, ο οποίος ζει και προς τα εδώ και πέρα από τη ζωή, έχει το δικαίωμα να σας πει να αφήσετε το ταξίδι, να αφήσετε το φίλημα του διαδρόμου και την ανατροφή των παιδιών με τα κολλαριστά πουκάμισα και με δαντελένιες φούστες, να αφήσετε όλα και να κοιτάξετε στη αιωνιότητα.

Αρκετά πια με το νόημα, με την ψευτική ηθική, αρκετά με τα δάκρυα στην κηδεία γενική.

Από την σφαγή ποτέ καμία δικαιοσύνη δεν γεννήθηκε ούτε θα γεννηθεί από αυτόν.

Καπότε δεν ήξερα, αλλά τώρα ξέρω, ότι δεν υπάρχει ούτε ανατολή ούτε δύση, αλλά υπάρχει μόνο το Βατικανό.

Όταν έμαθα ότι ως ταξιδευτής μάρτυρας του ευαγγελίου έρχεται στον τόπο όπου το έγκλημα είναι σπορά, ότι η προσωπικότητα της φήμης σας θα φτάσει στον τόπο όπου την ημέρα πριν την σφαγή έγινε συνάντηση στην οποία συμμετείχαν ένας πρώην πάστορας Βίκτορ Γούτιτς, ο πάστορας της Μπάνια Λούκα γιατρός Νικόλα Μπιλογκρίβιτς, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου Στίλοβιτς και πολύ ιερείς, ήλπιζα σε σας στο όνομα της Ρωμαϊκής κυρίας ότι θα επισκευθείτε και Εθνική Συνταγματική Σχολή στον Σάργοβατς. Ότι θα έρθετε στον τόπο που έγινε το έγκλημα κάτω από το προστατευτικό βλέμμα της Αποστολικής καρέκλας. Ότι θα έρθετε στην σημερινή σερβική Μίλανοβατς, τον τόπο των φορέων και του καπνού, όπου το αθώο αίμα του Χριστού έτρεξε, όπου έσβηναν τα κάρβουνα, να προσκηνήσετε τον θρόνο, όπου μια Σχολή σφαγήστηκε. Ότι θα έρθετε να ακούσετε τις φωνές των παιδιών που εσφάγισαν και οποίες περιπλανούνται στο σχολείο, να ακούσετε το θόρυβο των νεκρών, την νεκρή τους χαρά, τα νεκρά τους τραγούδια τα οποία τραγουδούσαν και απέγγελαν.

Είχα ετοιμάσει χαρτόνι, όχι χαρτόνι, αλλά απλό χαρτί της εφημερίδας στο οποίο ήταν χαραγμένα τα ονόματα των παιδιών που έσφαξαν, αλλά δεν μου δώσανε να το βάλω να το κρεμάσω οπουδήποτε. Πουθενά, ούτε σε πίνακα ανακοινώσεων, ή στην μπροστινή πόρτα, ούτε να το κρεμάσω σε οποιοδήποτε δέντρο στο προαύλιο του σχολείου.

Ούτε στον σχολικό φράχτη. Μόνο μην με ρωτήσετε ποιός δεν μου το έδωσε. Φανταστείτε, δεν μου είχε επιτρέψει το Υπουργείο Παιδείας της Σερβικής Δημοκρατίας. Τοπική κοινότητα ήταν για αυτό, και οι πολίτες, και η σχολική διαχείριση, και το διοικητικό συμβούλιο του σχολείου, και το Υπουργείο Παιδείας δεν το έκανε. Λένε, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για αυτό.

Εμείς πρέπει να οικοδομήσουμε γέφυρες και το παλιό χαρτί με τα ονόματα των παιδιών που έσφαξαν και πάλι θα διαταράξει τα πνεύματα. Όταν η σερβική αλήθεια πρέπει να βγει στο φώς, τότε δεν είναι η ώρα. Ε, είναι η ώρα. Ο χρόνος όσο πιο πολύ προχωράει η ιστορία για αυτά τα παιδιά που έσφαξαν όλο και πιο πολύ θα ταξιδεύει στον κόσμο και όλο και πιο πολύ θα καίει την ανθρώπινη συνείδηση. Γιατί, υπάρχουν ιστορίες οι οποίες ποτέ δεν παλιόνουν. Αυτές μετακινούνται χωρίς να κινούνται.

Τέτοιες ιστορίες μπορούν να επιβιώσουν τον εαυτό τους, μπορούν να υπερασπιστούν τα θανατηφόρα από γεωσκώληκα, και από το κακό και μπορεί να διαρκέσουν αιώνια.

Δεν μπορούν ούτε να καίγονται, ούτε να καταστραφούν ούτε να χαθούν.

Άγιε Πατέρα, το χαρτί της εφημερίδας δεν είναι το ψέμα. Αυτό, κανένα χιόνι δεν μπορεί να σκεπάσει, κανένας άνεμος να σκίσει, καμία βροχή να ξεπλύνει, κανένας ήλιος να το κάψει, καμία φωτιά να καεί, κανένα χορτάρι να καλύψει, όσο αδύναμο και πορώδη ήταν! Όσο και να γινόταν χλωμό, και αποσυνθεμένο, κάτω από αυτό πιο ξεκάθαρα, σαν τα ποπ-κορν όταν φτιάχνουμε, θα κανούν Ανάσταση τα ονόματα των πεθαμένων παιδιών.

Ράδοϊκα, Σιμέουν, Γιόβαν, Έλενα, Δούσαν, Δούσαν, Γιόβανκα, Δούσαν, Δράγκομιρ, Μάρα, Μίλαν, Όστογια, Μιλέβα, Διούρο, Μίλαν, Δούσαν, Γκόσπαβα, Δράγκιτσα, Ράντιμιλα, Μίλοραντ, Όστογια, Σλάβκο, Δούσαν, Ζόρκα, Γκόϊκο, Ζντράβκο, Μίλαν, Όστογια, Μπράνκο, Δράγκιτσα, Σλάβκα, Λιούμπιτσα, Μιλέβα, Μάρα, Μίταρ, Ντάρινκα, Νάντα, Σβέτοζαρ, Μπράνκο, Βιντόσαβα, Γιόβαν, Μίλος, Ζντράβκα, Στάμενα, Άνκα, Μπράνκο, Μιλέβα, Μάρια, Νάντα, Ζίβκο, Μίλαν και Μίλιβογιε.

Η δικαιοσύνη πρέπει να είναι σε μια υψηλότερη μορφή εκεί.

Πρέπει να υπάρχει κάποιος δικαστής ο οποίος δεν κάνει λάθος.

Καληνύχτα, Πατέρα!

Μετάφραση Μίριαννα Κούντασινα